

PAUL FORT

ΑΠΟ ΤΙΣ “ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ”

Ἡ σκιά σ' ἄν ἄρωμα, ἀναδίνεται ἀπ' τὰ βουνά, καὶ τόση εἶναι ἢ σιωπή, πού θά νόμιζε κανεὶς πῶς πεθαίνει. Θᾶκουγε κανεὶς ἀπόψε τὴν ἀχτίδα ἐνὸς ἄστρου, ν' ἀνεβαίνει τρέμοντας, τοῦ ζεφύρου τὸ ρέμα.

Τώρα.—Κάτω ἀπ' τὸ μέτωπό σου τὰ μάτια σου ἄς εἶναι ἢ πηγὴ πού, στὸ δρόμο της, μαγεύει μὲ ἀντιφεγγιὲς τὶς ὄχτες της.... Ἐπάνω στὴν ἀστροφωτισμένη γῆς, ἄδραξε τὸν οὐρανό, στὴ δροσοσταλίδα τῶ μούσκουλων, γροίκησε τῶν ἄστρων τὸ γαλάζιο τραγοῦδι.

Ἐνάπνευσε. Καὶ στρέψε πίσω στὸν ἀγέρα—ἀερολούλουδο—τὴν ἀναπνοή σου. Καὶ τὰ λούλουδ' ἄς μυράνη ἢ ξεστηπνοή σου. Ἐνάπαυ' εὐλαβητικά, κυτᾶζοντας τὸν οὐρανό, κ' ἢ ὄρη πνοή σου ἄς ἀστροκεντήση τὴν πρασινάδα.

Ἐφῆσε τὸν οὐρανὸ νὰ κολυμπήση μὲς τὰ μάτια σου τὰ σκοτεινά, καὶ σμίξε τὴ σιωπή σου στὴ σκιά τῆς γῆς : ἄν ἢ ζωὴ σου δὲ σκιάξει τὴ σκιά της, τὰ μάτια σου, κ' ἢ δροσοσταλίδα τους, εἶναι οἱ καθρέφτες τῶν κόσμων.

Νοιώσε τὴ ψυχὴ σου ν' ἀνεβαίνει στὸν αἰώνιο της μῆσχο : τὴ θεϊκὰ συγκίνηση. Καὶ νὰ φτάνη στοὺς οὐρανοὺς. Ἐκλούθα μὲ τὰ μάτια, τ' ἀστέρι σου, ἢ τὴν αἰώνια ψυχὴ σου, πού ἀνοίγει τὸ στεφάνι της καὶ μοσχομυρίζει τοὺς οὐρανοὺς.

Στὴ φυτεία τῶ νυχτῶν, μὲ τοὺς ἀθώρητους κλώνους, κύτα πού λάμπουν τὰ χρυσολούλουδα τοῦτα ἐλπίδα τῆς ζωῆς μας, κύτα πού ἀστράφτουν πάνωθε τ' ἀστέρια μας—χρυσὲς σφραγίδες μελλούμενο ζωῶν,—θωρητὰ ἀπὸ τὰ δέντρα τῶ νυχτῶν.

Ἐκου τὴ ματιὰ σου πού σμίγει τ' ἀστέρια, τὶς ἀντιφεγγιὲς τους πού σιγανὰ συγκρούονται μέσα στὰ μάτια σου, καὶ τὴ ματιὰ σου σμίγοντας μὲ τὰ λουλούδια τῆς πνοῆς σου, ἄφρισε ν' ἀνοίξουν μπρὸς τὰ μάτια σου, ἀστέρια γέα.

Τώρα. Ἐσο τὸ πράγμα σου, ἄφρισε νὰ σκέφτουνται τὶς αἰσθηθῆς σου, ἀγάπησε τὸν ἑαυτό σου σκόρπιο μὲς σὲ τούτη ζωή. Ρύθμισε στὰ μάτια σου τοὺς οὐρανοὺς, δίχως νὰ τὸ νοιώθης, καὶ δημοῦργει μὲ τὴ σιωπή σου τῶ νυχτῶν τὴ μουσική.

SUR LE PONT AU CHANGE

Πόψε πουλοῦν λουλούδια στὸ Pont au Change. Ὁ κυματιστὸς ἀγέρας μυρίζει σκόνη καὶ ταμπερόζα. Αὔριο εἶναι τῆς Παναγιᾶς. Στοῦ δυτικοῦ οὐρανοῦ τὸ βιῆθος, καὶ στὶς προκυμαῖες πάνω, κυλᾷ μιὰ χρυσομένη ὥρα, καὶ μὲς στὸν ὄγλο ρίχνει μιὰ λάμψη ξανθοκόκκινη. Βλέπουμε τὴν τρικυμισμένη κίνηση τῆς πλατείας τοῦ Σατελαί, ὅπου ἄμαξες χοροπηδοῦν, καὶ γλυστροῦν τραμβάγια. Ἀπὸ ἓνα περίβολο πὸν ποτίζουν, σὰν ὑγρὸς ἀτμὸς σηκώνεται καὶ δίνει ἓνα γλυκὸ κυματισμὸ στὸ φρούριο τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου. . . Ὁ κυματιστὸς ἀγέρας μυρίζει σκόνη καὶ ταμπερόζα. . . Στὸ μρωμένο γιοφύρι πάνω, πλανιέμαι μὲς στὸν ὄγλο. Τὰ ρόδα κ' οἱ γαρυφαλλιὲς ξεχειλίζουν τὰ παραπέτα, ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια κατρακυλοῦν σὲ καταράτες κι' ἀνακατεύονται, μὲ τὶς ἀρόδες πὸν τὰ πέρνουν μέσα στὶς ἀχτίδες τους, μὲ τὰ φουστάνια πὸν τὰ χαϊδεύουνε, καὶ μὲ τὰ βήματα πὸν τὰ χαμοσέρονν.

Ἐφτὰ ὥρες θὰ σημάνουνε στὸ ρολοῖ τοῦ Παλατιοῦ. Ἡ δύση, πάνω στὸ Παρίσι, εἶναι σὰ λίμνη-ὀλόγιμη χρυσάφι. Στὴ συννεφιασμένη ἀνατολή, μουγγρίζει μιὰ ἀβέβαιη καταιγίδα· ὁ κυματιστὸς ἀγέρας εἶναι ζεστὸς καὶ μόλις ἀναπνέεται. Καὶ συλλογιέμαι τὴ Μανόν, καὶ δυὸ φορὲς ἀναστενάζω. Ὁ κυματιστὸς ἀγέρας εἶναι ζεστός, καὶ τὴν ὀσμὴ λικνίζει τῷ συντριμμένῳ λουλουδιῶν. . . Ἀναστενίζουμε κυτᾶζοντας δροσερὰ ρέματα μενεξελιά, πὸν παιγνιδίζουν πὸν παιγνιδίζουν κάτω ἀπ' τὶς καμάρες τοῦ «Καινούριου Γιοφυριοῦ» πὸν σκονισμένο φαίνεται μὲς στὸν ἐτοιμοθάνατο ἥλιο.

— «Τὸ ξέρεις σὺ Μανόν, ἂν σ' ἀγάπησα πολὺ!» Στ' ἀπόμαχο βογγᾶ ἡ καταιγίδα. Ζεστὸς εἶναι ὁ κυματιστὸς ἀγέρας.

Ἀνάμεσα ἀπ' τὶς ἀνθισμένες γλάστρες, τοὺς κλώνους, τὰ μπουκέτα, τὴ διάφανη σειρὰ τῶ κιγγλίδων, φαίνεται ἓνα ἀργὸ ποτάμι, πὸν γλιστρᾷ, κάτω ἀπὸ ἀντιφεγγιὲς μαύρου χρυσαφιοῦ. Λὲς κι' ὁ Σηκουάνας, βαριεστισμένος πάει νὰ ποθάνη ἀπὸ ἡλιοθάνατο. Τὰ πονεμένα του νερά, μὲ τὶς μακρὲς μενεξελιὲς σχισμάδες, τὰ ρόδα σέρνει πέρα, ποῦπεσαν ἀπὸ τὰ παραπέτα. Ἐνα στερνὸ ἡλιάχτιδο χαμηλὸ καὶ πυρετώδικο πῆρε, ἀνάμεσα ἀπ' τὶς προκυμαῖες, τὸ πλάτος τοῦ Σηκουάνα, καὶ χτυπᾷ μ' ἓνα φλογερὸ παλμό, κάθε κῆμα πὸν στενάξει. . . Ὀλιμμένος ἀκουμπῶ στὸ κάγκελλο τῆς προκυμαῖας. . . Ὁ ἀγέρας ἀπὸ μρωδιὲς βαρὺς, εἶναι γιομάτος ἀπὸ θύμρες, κι' ἀναλογιέμαι τὴ Μανόν πὸν μ' ἔκαμε τόσο νὰ πονέσω !

Στὸ ἀπόμακρο Λοῦβρο, πῶ ἀστέρι λαμπυρίζει, κεῖ, πού ὁ οὐρανὸς ἔχει τὸ χρῶμα τῆς ἐλπίδας ; Ἄχ ! Ξέρω. Ἡ Μανὸν μου τὸ τραγούδησε : «Εἶναι τὸ ἀστέρι τῆς ἀγάπης . . . Ἐρωμένοι κι' ἀγαπητικές, κεῖ πάνω τᾶχα, πάντα ν' ἀγαπιοῦνται ; . . . » Μὲς τὰ δάκρυα μου λάμπεις, ὦ διαμαντοστόλιστη Ἀφροδίτη ! Μὰ ἕνας σκοτεινὸς καπνός, τὸ σημάδι κρύβει μου, ὅπως κι' ἕνα πιζρὸ δῶρο, σβύνει ἕνα παρελθὸν γλυκό. Τί τὸ γνοιάζει τὸν καπνὸ, γιὰ τὴ φτώχεια καὶ τὰ δάκρυα τῶν ἐρωμένων, πού τὰ βράδυα ἀκουμποῦν στὰ παραπέτα ;—τὴν καρδιά μου θὰ σφαλίζω την, σ' ὅλες τὶς χίμαιρες. — Μιὰ ἀστρινὴ δροσοσταλίδα, ἂν σκεπάσῃ τὴ νύχτα, ἢ καλλίτερα, ἢ καταγίδα τούτη, ἂν πενθοφορήσῃ τὸν πράσινον οὐρανό, τίποτα δὲ συγκινεῖ τὴν καρδιά γιὰ ὅτι δὲ χτυπᾷ γι' αὐτήν. Ἡ Μανὸν μιὰ μέρα τραγουδοῦσε : «Ἡ ἀγάπ' εἶναι ἐφήμερη !» — «Σὰν τὴν ὁμορφιά σου, εἶπα της, καὶ σὰν τὴ σάρκα σου . . . » Τοῦτα τὰ λουλούδια πού κάτω ἀπ' τὴν καταγίδα τρέμουνε θὰ μαραθοῦν . . . Ὁ οὐρανὸς ἀστράφτει καὶ βροντᾷ. Κ' ἐγὼ θάρρος ξαναπῆρα.

Ἦ σοβαρή, αὐστηρὴ βροχή, ὅπου τῶν πετρῶν ἡ ψυχὴ ἀνεβαίνει, σὺ πού ἔχεις μέσα σου ἕνα φῶς ψυχρὸ, πάγωσε τὴ φλογισμένη μου ψυχὴ, κάνε τὴν καρδιά μου αὐστηρὴ, τὴ δροσιὰ ἀπίθωσε στὰ χέρια πού σου τείνω . . . ἢ μπόρα πέφτει λίγο . . . πέφτει . . . λιγοστεύει . . . περιμένω . . . Τί ; ἀνατέλει τὸ φεγγάρι ; Τί ! πέρασε ἡ καταγίδα ; Τί ! ὁ οὐρανὸς ὅλος ἀνθοστόλιστος ; Κι' ὁ κυματιστὸς ἀγέρας μυρίζει, ρόδα, σκόνη, γαρούφαλλα καὶ ταμπερόζα ; Ἐνα ἐρωτικὸ ἀστέρι πάνω ἀπ' τὸ Λοῦβρο γλύστησε ; Μπουκέτα ἀγοράζω ! Τί ! Μήπως τρελλάθηκα ; Κι' ἀπ' τὴν καρδιά γελῶ καὶ τρέχω στὴ Μανόν, μὲ τὴν ἀγκαλιὰ γιομάτη ρόδα, γιὰ νὰ ἱκετέψω τὴ συχώρεσή μου ;

GUY-CHARLES CROS

B A R

Ὁ ἔρωτας δὲ θὰ μου προξενοῦσε, παρὰ τύψεις καὶ τρομάρες, ἂ δὲν ἔνοιωθα νωρίς, πῶς εἶναι ἴμῳ μιὰ κωμωδία ἄθλια, καὶ πῶς κ' ἡ ἡδονή, δὲν εἶναι πῶ σίγουρο λιμάνι.

Γιατὶ ἀπόψε νᾶμαι πάλι, τόσο πληγωμένος, ἀπογοητεμένος ὥσαμε τὰ δάκρυα, σὰ μιὰ παιδιάτικη νέα καρδιά ; Ποῦθε ξαναγεννιέται πάλι ἡ παλιὰ μου περιφρόνηση γιὰ τούτους τοὺς ἀνθρώπους,